

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 249/2025
09.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „BDM“ доо Бачка Паланка, кога заступа пуномоћник Сима Кнежевић, адвокат из ..., против тужене „Banca Intesa“, а.д. Београд, коју заступа пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења и враћања датог, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1467/23 од 25.12.2024. године, у седници већа одржаној 09.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1467/23 од 25.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4696/2022 од 05.12.2022. године усвојен је тужбени захтев тако што је утврђено да је ништава одредба члана 8. став 1. Уговора о кредиту од 11.04.2016. године, закљученог између тужиоца и тужене. Тужена је обавезана да тужиоцу исплати износ од 43.350,45 динара са законском затезном каматом од 11.04.2016. године до исплате и трошкове парничног поступка у износу од 32.502,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1467/23 од 25.12.2024. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Београду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања питања од општег инетреса, у циљу уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог

суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, тужена банка није доказала да је тужиоца пре закључења уговора упознала са понудом за закључење уговора, која је садржала врсту и висину свих накнада и других трошкова који падају на терет корисника кредита. Како тужилац није био информисан о свим трошковима које ће сносити по основу закљученог уговора о кредиту, укључујући и предметну накнаду за обраду кредитног захтева предвиђену одредбом члана 8. став 1. Уговора о кредиту, таква уговорна одредба је, по налажењу нижестепених судова, ништава. Следом изложеног, банка је обавезана да тужиоцу врати наплаћену накнаду као последицу утврђене ништавости, применом одредбе члана 104. ЗОО.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о истој као изузетно дозвољеној, а све у смислу члана 404. став 1. истог прописа, будући да је одлука у свему у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године допуњеним на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године.

Наводи ревизије и разлози на којима је заснована другостепена пресуда не упућују на потребу уједначавања судске праксе у конкретном случају.

Како нису испуњени ни други услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе чл. 404 ст. 2 ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Привредним споровима мале вредности, сходно одредби члана 487. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 43.350,45 динара. Следи да против одлуке другостепеног суда донете у предметном привредном спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић